

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) S.A. we W. wniósł pozew przeciwko K. F. o zapłatę kwoty 4318,08 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 4168 zł od dnia 7.12.2018r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podał, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązania spłaty kredytu, udzielonego przez Bank w kwocie 4168 zł na podstawie umowy z dnia 17.10.2017r. Pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty. Roszczenie stało się w całości wymagalne w dniu 25.11.2018r. Na dochodzona kwotę składa się: należność główna – 4168 zł, odsetki karne naliczone od dnia 17.11.2017r. – 150,08 zł.

Kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając nieudowodnienie powództwa. Podniosła, że wyciąg z ksiąg banku, jest dokumentem prywatnym i jest pozbawiony wartości dowodowej, powód nie przedstawił pełnomocnictwa materialnoprawnego, z którego wynikałoby, że podpisana pod tym dokumentem, jak również pod wypowiedzeniem umowy, M. M. była umocowana do złożenia oświadczenia woli w imieniu Banku. Zarzuciła, że powód nie udowodnił też, aby wypowiedzenie umowy zostało rzeczywiście wysłane do pozwanego.

W odpowiedzi, w piśmie procesowym z dnia 22.01.2020r., strona powodowa podniosła, że przedłożone do sprawy pełnomocnictwo dla M. M. (k-12) daje umocowanie pełnomocnikowi zarówno do składania oświadczeń woli w imieniu banku w zakresie wypowiedzania umów kredytowych (pkt 9 pełnomocnictwa nr (...) z dnia 11.09.2014r.) oraz w zakresie samodzielnego składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku, poprzez jednoosobowe podpisywanie wyciągów z ksiąg banku, wystawianych na potrzeby dochodzenia należności od dłużników banku (pkt 5 pełnomocnictwa).

Stan faktyczny:

W dniu 17.10.2017r. strony zawarły umowę kredytu na cele konsumpcyjne, przeznaczonego na zakup od pośrednika kredytowego towaru, w postaci telewizora marki S., wraz z uchwytem TV, nr (...), na podstawie której powodowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 4168 zł, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty w 30 ratach miesięcznych, zgodnie z harmonogramem. Umowa została zawarta do dnia 17.04.2020r. Towar został nabyty w punkcie sprzedaży pośrednika kredytowego, a Bank przekazał w.w. kwotę kredytu na rachunek pośrednika kredytowego, tytułem zapłaty ceny.

Dowód:

umowa kredytu (k-16 i nast.)

Pismem z dnia 18.05.2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni niespłaconych w terminie rat kredytu w kwocie 972,51 zł. Jednocześnie poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank uprzedził także pozwanego o możliwości wypowiedzenia umowy w przypadku braku spłaty i niezłożenia wniosku o restrukturyzację. Pismo zostało nadane przesyłką poleconą na adres pozwanego, wskazany w umowie. Przesyłka była awizowana, nieodebrana w terminie, wróciła do nadawcy.

Dowód:

wezwanie do zapłaty (k-22, 24, 56-57)

Pismem z dnia 24.09.2018r. Bank wypowiedział pozwanemu w.w. umowę, wzywając pozwanego do zapłaty wymagalnego zobowiązania, tytułem zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. Pismo zostało nadane przesyłką poleconą na adres pozwanego, wskazany w umowie. Przesyłka była awizowana, nieodebrana w terminie, wróciła do nadawcy.

Dowód:

wypowiedzenie umowy (k-21, 23, 58-59)

W dniu 6.12.2018r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku, stwierdzając zadłużenie pozwanego w kwocie, dochodzonej pozwem, z tytułu w.w. umowy kredytu.

Dowód:

wyciąg z ksiąg banku (k-15).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód udowodnił, że w dniu 17.10.2017r. strony zawarły umowę kredytu na cele konsumpcyjne, przeznaczonego na zakup od pośrednika kredytowego towaru, w postaci telewizora marki S., wraz z uchwytem TV, nr (...), na podstawie której powodowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 4168 zł, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty w 30 ratach miesięcznych, do dnia 17.04.2020r. (art. 6 kc). Ciężar udowodnienia spełnienia świadczenia zapłaty spoczywał na pozwanym, jako dłużniku. Pozwany nie wykazał, że spełnił świadczenie w wysokości i terminie wskazanym w umowie. Wobec tego powództwo w zakresie kwoty głównej i odsetek (których sposób wyliczenia został precyzyjnie przedstawiony), zgodnie z żądaniem powoda, zasługiwało na uwzględnienie.

Przedłożone przez powoda w.w. dokumenty, w szczególności podpisana przez pozwanego umowa kredytu, wezwanie do zapłaty zaległych rat i wypowiedzenie umowy (nadane przesyłką poleconą na adres pozwanego, wskazany w umowie, w sposób umożliwiający zapoznanie się z treścią tych dokumentów), stanowią dowody na potwierdzenie istnienia wierzytelności (zobowiązania pozwanego wobec powoda), jej wysokości i wymagalności. Przedłożone przez powoda dowody stanowiły dostateczną podstawę do wyprowadzenia ustaleń faktycznych, zgodnych z twierdzeniami pozwu.

Wbrew zarzutom pozwanego, strona powodowa przedłożyła pełnomocnictwo dla M. M. (k-12) dające umocowanie pełnomocnikowi zarówno do składania oświadczeń woli w imieniu banku w zakresie wypowiedzania umów kredytowych (pkt 9 pełnomocnictwa nr (...) z dnia 11.09.2014r.) oraz w zakresie samodzielnego składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku, poprzez jednoosobowe podpisywanie wyciągów z ksiąg banku, wystawianych na potrzeby dochodzenia należności od dłużników banku (pkt 5 pełnomocnictwa). Strona powodowa przedłożyła także dowody nadania przesyłek poleconych, zawierających dokumenty w postaci wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy, na adres pozwanego, podany w umowie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przepisów art. 353 § 1 kc, art. 354 § 1 kc, art. 471 kc, art. 481 § 1 i 2 kc, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie w pkt III oparto na przepisach § 1 ust. 3, § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018r., poz. 536) w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015, poz. 1800 ze zm.), po uwzględnieniu spisu kosztów, przedłożonego przez kuratora, będącego adwokatem, ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (k-67).

Orzeczenie w pkt III oparto na przepisach art. 98 § 1, 1¹ i 2 kpc. Pozwany, jako przegrywający sprawę, powinien zwrócić powodowi koszty procesu, w skład których wchodzi: opłata sądowa od pozwu oraz zaliczka na wynagrodzenie kuratora (100 zł + 900 zł).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U.2019, poz. 785) w zw. z art. 98 § 1 kpc, obciążono pozwanego, zgodnie z wynikiem procesu, wydatkami, poniesionymi na wynagrodzenie kuratora tymczasowo ze Skarbu Państwa, w części, co do kwoty 50,75 zł.